

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 320/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. mája 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Darinou Solárovou, Škultétyho 3, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 1 T 96/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci

namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 96/2012 z 9. júna 2014.

V sťažnosti sťažovateľka uviedla, že ako mandatárka uzavrela mandátnu zmluvu s [REDAKOVANÉ] ako mandantom, podľa ktorej sa menovaný zaviazal, že navrhovateľke zabezpečí kúpu nehnuteľnosti na území mesta [REDAKOVANÉ], ktorá bude vhodná na výstavbu tenisových kurtov, a kúpu ďalšej nehnuteľnosti na [REDAKOVANÉ]. Na účely zabezpečenia riadnych podmienok na plnenie záväzkov dlžníka postupne navrhovateľka zaplatila dlžníkovi 76 312,82 €. Dlžník však svoje záväzky z uzavretej mandátnej zmluvy neplnil a zaplatenú sumu (až na sumu 3 319,39 €, 100 000 Sk) navrhovateľke nevrátil. Spôsobil jej tým škodu 72 993,43 € (2 199 000 Sk).

Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 96/2012 rozhodol tak, že [REDAKOVANÉ] je „vinný“, že navrhovateľke nevrátil zverené finančné prostriedky vo výške 75 419,78 € (2 272 096,22 Sk). Rozsudok nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľným 9. júna 2014.

Proti tomuto rozsudku sa navrhovateľka ako osoba poškodená „nemala možnosť odvolať len rozsahu v akom výšku spôsobenej škody“.

Sťažovateľka namieta, že okresný súd v dostatočnej miere neposkytol ochranu jej právam, pretože škodu, ktorú jej dlžník svojím konaním spôsobil v roku 2007 v sume 76 312,82 €, mu okresný súd uložil zaplatiť v skúšobnej dobe 5 rokov stanovenej podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona, teda zaplatiť v roku 2019.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé súdne konanie rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 1 T 96/2012 z 9. júna 2014 porušené bolo.“

2. Okresný súd Košice I je povinný zaplatiť navrhovateľke trovy konania v sume 269,58 € do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

██████████ priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 3.000.-€, ktoré je Okresný súd Košice I zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Priznanie finančného zadostučinenia sťažovateľka odôvodnila tým, že „dlžník, ktorý jej spôsobil škodu značného rozsahu ešte v roku 2007 sa svoj dlh zaviazal písomne uhradiť v splátkach v roku 2008 (čo predpokladá, že finančné prostriedky na to aj mal) a podľa napadnutého súdneho rozhodnutia splatiť škodu poškodenej môže do konca roku 2019. Podľa jej názoru jej súd riadnu ochranu jej právam neposkytol. Navrhovateľka takýmto postupom utrpela faktickú finančnú ujmu. Na náhradu spôsobenej škody má čakať ďalších 5 rokov, od roku 2007, kedy peniaze odsúdený prevzal to bude činiť spolu 12 rokov. O spravodlivosti rýchlej a účinnej tak navrhovateľka uvažovať nemôže. Z tohto hľadiska utrpela aj ujmu morálnu.“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V danom prípade mala sťažovateľka možnosť domáhať sa preskúmania rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 96/2012 z 9. júna 2014 využitím riadneho opravného prostriedku s poukazom na ustanovenie § 307 c) Trestného poriadku, podľa ktorého rozsudok môže odvolaním napadnúť poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2015